

„A co s těmihle?“ zeptal se strážný, který přiváděl McKennu a Grace. „Taky jsou elektrické.“

„Ty jsou neškodné,“ řekl ten člověk. „Posadte je na lavičku.“

McKennu i Grace přikurtovali k lavičce a ruce jim zvedli nad hlavu jako všem ostatním.

Když nás všechny připoutali, zavřeli dveře i střešní okno, takže světlo v prostoru zajišťovala jen matná, nazelenalá záře, kterou jsme vydávali my i přístroje. Dva strážníci zůstali u nás: jeden se posadil na kratší lavičku naproti Ostinovi, druhý přešel dopředu, zašel do kabiny a na chvíli nám zmizel z dohledu. Motor naskočil, vozidlo se otřásl, vyrazilo prudce kupředu a všechny na lehátkách to odhodilo na stranu.

Připadal jsem si jako omámený. Stálo mě veškeré úsilí zůstat při vědomí.

„Taylor,“ zasípal jsem a použil na to všechny síly, co mi ještě zbývaly.

„Sklapni!“ okřikl mě strážný. Zdálo se mi, jako by mi ozvěna jeho slov duněla v hlavě snad desetkrát.

Taylor nereagovala. Slyšel jsem Zeuse, jak pode mnou těžce, nahlas dýchá. Nikdo nepromluvil. Připadalo mi, jako by nás vezli na popravu, což možná nebylo až tak daleko od pravdy.

Po několika minutách ticha se strážný zvedl z lavičky a přešel k lehátkům. Sklonil se přímo nad Zeusem.

„Nazdar, smraďochu. Vzpomínáš si na mě? Na kamaráda Wese? Často jsem býval u elektrických dětí. Vsadím se, že mě rád vidíš.“

Zeus nic neříkal.

„No, já tě každopádně vidím moc rád. Na to, až se my dva znovu potkáme, jsem čekal dlouho, hrozně dlouho – to víš, abychom mohli navázat na staré časy. Možná si vzpomínáš, jak vám s Bryanem připadalo hrozně vtipné dát mi ránu, když jsem byl ve sprše?“

Zeus dál mlčel.

„Ale jo, vsadím se, že si to vybavíš. Jak bys mohl na takovou legraci zapomenout? Zato já jsem na to málem zapomněl – způsobilo mi to těžký otřes mozku. Pořádně jsem se praštil o kachličky, když jsem v bezvědomí spadl na zem. Pak taky následovala operace, při které mi museli srovnat vyhržlou plotýnku. Jenomže ji nespravili úplně, takže mám dodnes dost

úporné bolesti zad, víš? Ale o nic přece nejde, že ne? Všichni jste se tenkrát skvěle bavili.“ Strážný měl hlas plný zášti. „Mám obavu, že my dva spolu nebudeme dobře vycházet, smraďochu. To se někdy stává, víš? Některé věci prostě nejdou dohromady. Co já vím, třeba olej a voda. Nikdy se nesloučí.“ Potom se otočil za sebe a po něčem sáhl. „Nebo bych měl raději říct Zeus a voda?“

Koutkem oka jsem zachytil, co vytáhl. Dětskou pistolku na vodu.

„Tohle jsem si přinesl speciálně pro chvíle, kdy my dva budeme zase spolu. Naše vzácné setkání po letech. Ale koukněme se na tebe. Vypadáš vyděšeně. Tak co je to s tebou, budeš se tvářit jako ustrašené děcko, nebo co? Vždyť je to jenom malá vodní pistolka. Jak by ti mohla ublížit dětská hračka?“

Pak zmáčkl spoušť a na Zeuse se snesl tenký pramínek vody. Uslyšel jsem zapraskání elektřiny. „Ááá,“ zaúpěl Zeus.

„Ale no tak, bačkoro. Vždyť je to jenom voda, smraďochu. Je načase, aby ses trochu umyl. Smrdíš jako latrina.“ Další sprška. Hlasitější zapraskání. Tentokrát Zeus zakřičel bolestí. Těžce oddechoval a kňučel.

„To je ale strašný puch. Jak se sebou vůbec dokážeš žít? Nebo prasata sama sebe necítí? Třeba máš ten svůj smrad rád.“

Další stříknutí. Zeus se rozbrečel. „Prosím...“

„Prosíš? Chtěl bys ještě?“

„Hej, uklidni se,“ ozval se Ian.

„Drž hubu, krtku, jinak se začnu věnovat tobě.“ Pak se naklonil blíž k Zeusovi. „Vzpomínáš si na to, cos mi řekl, když mě konečně propustili z nemocnice? Řekl: ‚Ale no tak, Wesi, kam zmizel ten tvůj smysl pro humor?‘“ A potom mačkal spoušť na vodní pistolce pořád dokola.

Zeus řval tak, až člověku tuhla krev v žilách.

„Ale no tak, Zeusi, kam zmizel ten tvůj smysl pro humor?“

Zeus ječel víc a víc.

„Takhle už to není tak zábavné, co?“ přeřval Wes Zeusův nářek.

„Nechte toho!“ zaječela Abigail.

Muž se na ni otočil. „Nepleť se do toho, děvenko.“

„Prosím,“ řekla Abi. „Prosím vás. Dokážu utiřit vaši bolest.“

„Cože?“

„Když ho necháte na pokoji, dokážu vás zbavit bolesti.“